

פז:

עין משפט
נר מצוה

זו א מ"י פ"ב מל"ב
 סוטה ה"ט
 ע"ש ז'
ז ו' מ"י ט"ז ה"י
ז ו' מ"י ט"ז ה"י
ז ד' מ"י פ"ב מל"ב
 סוטה ז'עט מל"ב
 ע"ש ז'
ז ו' מ"י ט"ז ה"י
 מ"קדס ל"ב ז'עט ב"מ
ז ו' מ"י ט"ז ה"י
 סוטה ה"ט
ז ו' מ"י ט"ז ה"י
 סוטה ה"ט
 ע"ש ז'
ז ו' מ"י ט"ז ה"י
 מ"קדס ל"ב ז'
ז ו' מ"י ט"ז ה"י
 סוטה ז'עט מל"ב
 ע"ש ז'
ז ו' מ"י ט"ז ה"י
 סוטה ז'עט מל"ב
 ע"ש ז'
ז ו' מ"י ט"ז ה"י
 סוטה ז'עט מל"ב
 ע"ש ז'

תוספות שאנץ

שיליון כסף בסלולר ארבעים
 תומכנים כספיים. כי
 שיראה לא מה המים צורך
 ליתן שיעור כדי שיהיה
 זולתו ויניח לו מה המים
 רמזים ונתן אל המים
 בחיוב נתון המים
 צורך אל המים שממם
 שאלו שיבא העפר אל
 המים שלא יזא ובלע
 בחסותו ליה. לא דעו לרובם
 רמתו. ולא בעי שיהיה
 אלא שיש תאכסנו כפי
 מה הוא. ולכאן דמיא
 ואפי' לא מצינו מפורש
 שזה מורה בזה מצינו
 דמיא מפי דפוסה תהי
 דעו מוטע לרובם לא רואים
 ניהו דמכסין בשאר
 ממות לא רואים לא ששנו
 וכלי מביעין בלא
 נשנה. תניא ארבע סליאנא
 אקרוהא דלילי תוצא ארבע
 כבדיה ב' סלונתא דתנא
 ודן דלילי תוצא ארבע
 כ' סלונתא. מ' תוצא ארבע
 ודן כמסמך מצינו בחיוב
 ומקצוע המכסין יקח ארבע
 מקצוע אל הכינסים ארבע
 סלונתא שמקחן במכור
 ומכסין כסמין ליה. ארבע
 כ' תוצא ארבע כ' לרובות בית
 עולמות:

איכא למפד מה למצויע. הא ס
 דאמר בפרק המפלת (והה דק)
 שאינה מופנה כל עיקר למדין ומשי
 מכילי לא תיקשה נמי לרב יהודה דל
 מה מים שלא נעשתה בהם מלאכה.

ואת כיון דמי כיון הן מי לא
עסקין שקדש ממנו כבר יד לומר
חמירי אם קדש בהן לשיעור מן הדדין
שבו לא היתה מלאכה גבי נטייל דתמן
כפי קרידא (מ"ב) פ"ה ע"ה מלאכה
או ששרה בהן פתו פסולין ואפ"ה קמי
רש"מ (מ"ה) מ"ס שמתחיל מטוב בהן אם
הגלוסקין פסולין וסו"ה מדיח בהן
ידיו כשיקרא אלמא דלא חשיב מלאכה
הדחת ידים אלא הדחת כלים ומי
נחתום דקמתי הס:

וְיָמָּה שִׁשָּׁה נִשְׁתַּנוּ. חִימָה
דִּמְאָה דְּמִי כִּיּוּר הֵן וְיָמָּה
כִּיּוּר כְּשִׁירִין בְּמִי מִקּוּה וְיָמָּה
שִׁנְתָּהּ מִרְחִיבִין כְּשֵׁר דְּרִתָּהּ בְּמִקְבֵּה
מִקְבָּהּ פִּי"ו (מ"ב) דְּמִי נִצֵּעַ חֵין
פּוֹסְלִין הַמְקוּה כְּשִׁינֵי מִרְחָה וְעוֹד
חִימָה לְרִבִּי מֵאִי שֶׁנָּה דִּהְבָּה אָמַר
מֵה מִים שֶׁלֹּא נִשְׁתַּנוּ וְיִפְרֵק ב' ^ו
דִּמְבִּקָּה ע"ו (דף ט"ז) לֹא מִסִּיק
הֵיכַל גְּזִי נִשְׁלִי וְעוֹדִי כּוֹסִינִי וְרִחָה
וְיָמָּה בְּמִי אֶסְמִיחָהּ כְּעֵלְמָה הוּא
וְיִכָּא אֵלֶּה פְּסוּלָה דְּרִבְנִין:

נְתַחֲמָנוּ וְהַחֲיוּן אֶתְרֵךְ בְּכֶשֶׁת
הַיָּש פָּהוּ. מִיָּמֶה מ"ט
דְּקָא מַנְעִיף לֵהּ הֵכָּה בְּנִיגוּל וְחֹחַר
וְנִוְרָהָ וְהָא' בְּפִי לִנְיֹכַּה גְּבוּלָה (סוֹסֶה)
גִּי: קָא מַנְעִיף לָן וְלֹא אֶשְׁפִּיט
וְעוֹד מֵאִי שָׁנָה מֵהָא דְלִמָּךְ בְּנִיגִים
פ"ב (דף י"ד) בְּגִדֵי כְּבוֹדָה שְׂבִי
וְקוֹרְעִינָן אֶת מַשְׁוֹסְטֵין וְעֵבֶר עֲבֹדוֹת
פְּסוּלָה וְאִפִּי הִכִּי אִם יִכְסֵּם טַשְׁטוֹשׁ
וְיִגְעוּל שְׁלֵכִן חֲזוּר לְהִסְתִּין כְּדִמְיִי
בְּצִירָא פִּקֵּה הַמוֹנֵה מִקְדָּשׁ (ש"ס דף
פ"ה) בְּגִדֵי כְּבוֹדָה אֵין עוֹרֵן אֲחֵלָּהּ
מִשְׁמַשׁ מַחֵט לֹאֵל מַשְׁמַשׁ שְׁוֹרֵן תַּנְגֵּלוֹ
אֵין מַכְבֵּסִין אֲחֵלָּהּ לֹא בְּנִתָּר וְלֹא בְּחֵלֶל
וּפְרִטִין הֵא בְּנִיגִים מַכְבֵּסִין אֲמַר אֲבִי
הֵאֲלֵךְ הוֹגֵעַ לְמִים מַכְבֵּסִין אֲחֵלָּהּ בְּנִתָּר
אֲלֵמָה דְּלִמְכָּבֵּסִין אֲחֵלָּהּ לֹאֵל אֲמַר
וְנִתָּר. מ"ר: **וְהָא' הֵתָּה הִרְיָ**
וּפְסִיפִישׁ: פִּרְש"י מְלַלָּה קִתְּי שְׁנַעֲשָׂה
בְּנִיגִים מֵלֵאכָה שִׁמָּה אֲחֵלָּהּ לֹא קִסִּיד
אֲחֵלָּהּ קִסִּיד וְקִסִּיד לְרִבִּי מִתּוֹסַפֵּס
דְּנִגְעִים פִּקֵּה פִּקֵּה מִתּוֹעֵר ר' **אֲלֵיזָר**
אֲלֵיזָר אֲמַר עַן אֲרִי וְאֲוֹד
וְשִׁי תוֹלַעַת שְׂאֲמֵר כְּתוּבָה שְׁלֹא
נִגְעִינָה בָּהּ מֵלֵאכָה אֲלֵמָה דְּלִמְלָא
פִּסְקֵלָה בָּהּ לִר' אֲלֵיזָר גּוֹפִיָּה:
לְרֹבֵת

מבחוץ ומכנים בקרקע המי

דללא דר הו: דאמר מר. כסדר יומא דף
העשר אשר יקרא בקרקע העשן. א' (ה)
אחלא שכינס העפר היכל: א' יסקו
תבוי אשר יהיה יטול אל מלא ס
לא הקפיד אלא שיהא מונה בקרקע
וטול וטול למח המים: פני
ט מן העפר אשר יהיה: פני
ומניס המפסיל להיל לט וטול
אחא אחר כיון דילפינ מאשר יהיה
בספיר (נש א' ח). ולא גרס לרבות
אין סקוטות אלא גמה הדא
בדלמח נשחית כשחית קרי
קרב המקדש שניבוליס קרי

היה מביא פרק שני סוטה

דשמיס לרבי מאיר דאמר כו' בפ"ק (ועי' דף ח:) גני צמדה שאדם מודד: עניו. לא האכילתו מעדנים לתת מציאה מאכל בהמה: אלא היא עשפה מעשה בהמה. שהפקירה עצמה לתשמיש למי¹ שאינה בן זוגה: מתני' היה מביא. הכהן: פילי. כוס של מים: מן

דשמעיה לר' מאיר דקאמור ^א היא האכילתו
מעדני עולם לפיכך קרבנה מאכל בהמה
א"ל התינת עשירה עניה מאי איכא למימר
אלא כשם שמעשה מעשה בהמה כך קרבנה
מאכל בהמה: **מתני'** ^א יהיה מביא ^ב פילי
של חרס ונותן לתוכה חצי לוג מים מן הכיור
ר' יהודה אומר רביעית כשם שממעט בכתב
כך ממעט במים יבנם להיכל ופנה לימינו
ומקום היה שם אמה על אמה ומכלא של
שיש ומבעת היתה קבועה בה כשהוא מגביה
ונוטל עפר מתחתיה ונותן כדי שיראה על
המים שנאמר וימן העפר אשר יהיה בקרקע
המובשן יקח ובהן ונתן אל המים: **גמ'** תנא
פילי של חרס חרשה דברי רבי ישמעאל

מאי טעמא דרבי ישמעאל גמר כלי כלי
ממצורע מה להלן יחרס חרשה אף כאן חרס
חרשה והתם מגול דכתיב וישחט את הצפור
האחת אל כלי חרש על מים חיים מה מים
חיים שלא נעשתה בהן מלאכה אף כלי שלא
נעשתה בו מלאכה אי ימה להלן מים חיים
אף כאן מים חיים לרבי ישמעאל הכי נמי
דאמר ר' יוחנן מי כיוור רבי ישמעאל אומר
מי מעיין הן וחכ"א ישאר מימות הן איכא
למיפרך מה למצורע שכן טעון עץ ארו ואוזב
ושני תולעת אמר רבה אמר קרא בכלי חרס
כלי שאמרתיו לך כבר אמר רבא לא שנו אלא
שלא נתאכמו פניו אבל נתאכמו פניו פסולין
מאי טעמא דומיא דמים מה מים שלא נשתנו
אף כלי שלא נשתנה בעי רבא נתאכמו
והחזירן לתוך כבשן האש ונתלבנו מהו
אמרין כיון דאידיהו אידיהו או דילמא
כיון דהדרה דהדר ת"ש רבי אאלעזר אומר
עץ ארו ואוזב ושני תולעת שהפשיל בהן
קופתו לאחוריו פסולין והא התם הדרי
ומפשמי התם דאיכלוף איקלופי נכנס
להיכל ופנה לימינו וכו' מ"ס דאמר
דרב ירמיה כול פירות שאתה פונה לא יהו אלא
דרך ירמיה מקום היה שם אמה כ"ה
תנו רבנן ומן העפר אשר יהיה יכול יתקן
מבחוץ ויכניס תלמוד לומר בקרקע המשכן
אי בקרקע המשכן יכול יחפור בקרדומות
תלמוד לומר אשר יהיה הא כיצד יש
שם הבא אין שם תן שם תניא אידך ומן
העפר אשר יהיה וגו' מלמד שהיה מתקן
שכן אסי בן יהודה אומר להביא קרקע
שילה

(נח): ובשמינית קדשים (ובחם דף סג): וילין לה מפויס פויס (דח"צ) לשנים עשר צקר דים עשה שלמה: וכן
אלה הים כחצי בקרקע יו"ה (זהו בעיני מקרקע המשכן ממם אבל השמא דכחצי בקרקע) משמע דלוי מקפיד
רחימין עבר במחזן ויכנים בחיכל ודיו כנתיסמו: ס"ל בקרקע. בקרקעיתו: אי בקרקע. קא דרשינן וקא
רשמי מיתוח נוח לינעל יאפור שם בקדומום חל"ל אשר ייהו (י) ומדלא כחצי ומתקרקע המשכן יחא
קעית המשכן שעה אחת אהר כי ציד ים שם עפר מיתוח בגא משם: אין שם. על הקרקעית
אז אידך. פליגא אהר קמייתא ותנאי היא דקמתי בה פלוגתא דתנאי ויך דלעיל מיתוקמא כאסי
בכמסן. מדלא כחצי מקרקע המשכן יחא איו מקפיד אלה שיכנים להיכל מלמד שמתקן
אל המים וא"ל להניחו בקרקע ההיכל: בקרקע המשכן איסין בן יהודה וכו'. בקרקע המשכן
הד"א לינעל מעל גבי קרקעית: איסין בן יהודה אומר להביא קרקע בית עולמים הג'
שילה ונוב וגבעון וצית עולמים דשילה משכן הוא ולא צריך לרביאי דהוא עיקר הכתוב ונוב וגבעון
ולא הוה שם ארון אלא מוצח המושב לבדו ולא קרבה כסן מנחת סוטה ולא שום חוצת יחיד שאין
ס (ובחם דף קה). ובתנזיה (דף ט): אבל בית עולמים הו"לך לרבות שלא מאמר משכן נאמר ולא
ליה בית עולמים לפי שאין אחר קדושתו היתר במקום אחר ושוב לא שרתה כשינה במקום אחר:
איו

מסורת הש"ס

[illegible]

תורה אור השלם

1. ולקח הבית מים
קדשים בכלי חרש ומן
העפר אשר יהיה בקרקע
המשכן יקח הבית ונתן
אל המים: כמדרב ה' יו
2. ונתה הבית ושחט את
הצפור האחת אל כלי
חרש על מים חיים:
ויקרא יד ה'

הגהות הב"ח

[illegible]

מוסף רש"י

פילי של חרס. כלי נרוע
של חרס שנו היה טמן
עפר מקרקעית המשכן,
בדכחי ומן העפר אשר
יהיה בקרקע המשכן,
להשקות את הסוסה (נזיר
לח א).